

Polgár Ferenc Lakcímigazolása

Polgár Ferenc

Alle Wohnanschriften der letzten 20 Jahre mit Zeitangabe von wann bis wann innerhalb und ausserhalb von Österreich :

Dessewffy-u 39.	Budapest	von : IX. 1937	bis: IX. 1947
(Strasse u. No.)	(Ort)	(Monat, Jahr)	(Monat, Jahr)
Elemér-utca 16.	Budapest	von : IX. 1947	bis: IX. 1950
(Strasse u. No.)	(Ort)	(Monat, Jahr)	(Monat, Jahr)
Elemér-utca 17.	Budapest	von : XI. 1950	bis: I. 1952
(Strasse u. No.)	(Ort)	(Monat, Jahr)	(Monat, Jahr)
Dessewffy-u 39.	Budapest	von : I. 1952	bis: XII. 1952
(Strasse u. No.)	(Ort)	(Monat, Jahr)	(Monat, Jahr)
MARIAHILFERSTRASSE 167	Wien	von : XII. 1952	bis: I. 1957
(Strasse u. No.)	(Ort)	(Monat, Jahr)	(Monat, Jahr)
OTTO BAUER GASSE 25	Wien	von : I. 1957	bis: —
(Strasse u. No.)	(Ort)	(Monat, Jahr)	(Monat, Jahr)
(Strasse u. No.)	(Ort)	von : (Monat, Jahr)	bis: (Monat, Jahr)
(Strasse u. No.)	(Ort)	von : (Monat, Jahr)	bis: (Monat, Jahr)
(Strasse u. No.)	(Ort)	von : (Monat, Jahr)	bis: (Monat, Jahr)

Ez a formanyomtatvány Bécsben készült, ahol többek között azt is igazolnunk kellett, hogy a háború után milyen lakcímeiken voltunk bejelentve. A Dessewffy utcában férjem szülei laktak, innen disszidáltunk, az Elemér utcában az anyukám élt a nővéremmel. Az utolsó két cím már a bécsi ideiglenes lakhelyünk volt. 1956-ban [lásd: 1956-os forradalom] megért bennünk az elhatározás, hogy elmegyünk. Egy-két aktatáska, pizsama, mackóruha és egy nagyon vastag télikabát, egy váltás fehérnemű, és amennyire lehetett, felöltöztünk. A kimenetel félelmetes volt. Ha jól emlékszem, egy fényképezőgép volt, amiért valaki segített ebben. A férjemnél volt valamennyi forint, az apósom pedig adott egy gyűrűt, ha akármilyen történik velünk, akkor legyen, talán azzal tudunk majd valamit csinálni. A nyugati határ felé menet a vonaton nem volt semmi probléma, aztán egy este, ahogy mentünk, magyar katonákkal találkoztunk, akik semmi különösebb dolgot nem csináltak, csak megkérdezték, hogy hova megyünk. Hát, ugye a határra. Nem lehetett ott mást mondani. Azt kérdezte az egyik, hogy hát miért akarunk elmenni. A férjem azt válaszolta, hogy Kádár elvtárs azt mondta, hogy aki menni akar, az menjen. Persze ez nem volt ilyen egyszerű, de nem haragudtak meg érte. Félrement a férjem ott valamelyikkel, megbeszélték, hogy átsegítenek. Szóval vállalkozott valaki -- biztos volt, aki tudott pénzt adni, lehet, hogy a férjem is tudott valamit adni --, hogy az időközben hat-nyolc fővé verbuválódó csoportunkat átsegíti az osztrák határon. Megérkeztünk Bécsbe, megvolt a cím, hogy hova megyünk, nagy viszontagságok között el is értünk oda. Ezeket az embereket nagyon jól ismertük, mert a testvérem Árpád nevű volt élettársának a testvéréről volt szó, aki Bécsben élt a férjével, aki rendőr volt, és a három fiával. Hozzájuk mentünk, nem hiszem, hogy tudták, hogy menni fogunk. Örülni örültek, de nem nagyon tudtak nekünk segíteni, mert egy szoba-konyhás lakásban laktak öten. A három kamaszfiú -- a két

idősebb már dolgozott --, a papa és a mama. Megpróbáltak nekünk segíteni azzal, hogy elvittek egy közeli iskoláig, ahol ideiglenes szálláshelyet rendeztek be, de inkább elindultunk vissza, Bécs belvárosa felé. Mire beértünk, minden valamire való szállás tele volt magyarokkal. A Mariahilferstrasse környékén és a pályaudvaron megnéztük a kiírásokat, mindenfelé járkáltunk, és egyszer csak valahogy a rendőrségre kerültünk, késő este, tíz óra volt, és bementünk, hogy tudnak-e valamiben segíteni. Azt mondták, hogy csak abban, ha ott maradunk reggelig. Aztán gondoltuk, hogy hova menjünk. De ott aztán nagy kín volt, mert a férjemnek máshova kellett mennie. Éjfélig ültünk, amíg ujjlenyomatot, adatokat és mindent vettek rólunk, és akkor Évivel elmentem a női szakaszba. Az éjszakára bevitt utcalányok társaságában töltöttük az éjszakát, a férjem pedig a férfi részlegben. Reggel ötkor engedtek ki, az egész éjjelt átsírtam, Évi vigasztalt. Nem tudom, valahogy rám tört az, hogy mit tettem, és hogy kidobtuk magunkat a világba. Reggel, mikor már a férjemmel összetalálkoztam, már nyugodtabb voltam, mert az is izgatott, hogy mikor engednek ki, és hogy fogunk újra találkozni. És akkor elkezdünk keresni, és találtunk is a Westbahnhof mögött, eléggé kétes helyen egy szállást. A Schönbrunnba vezető út mentén volt egy szálloda, voltak már benne magyarok, és tudtak is nekünk adni egy szobát, ahol volt mosdó is. Szegény gyerekemet hideg vízben mostam le a mosdóban óvatosan, és egy nagyon tiszta, nagyon szép ágyba tudtam betenni. Ez volt akkor a legfontosabb. És akkor mi is lefeküdtünk aludni. És másnap elindult az élet, mentünk Bécsbe megkeresni azokat a helyeket, ahol útbaigazítanak, ahol valami ennivalót szerezhettünk. A férjem szülei addigra már, gondolom, értesítették valamilyen módon a férjem Venezuelában élő testvérét, hogy Bécsben vagyunk, így 1956 telén már a sógornőm tudta, hogy megyünk, és nagyon boldog volt, mert ő már nagyon vágyódott egy közvetlen családtag után.